

Sygn. akt VII U 2809/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Ołtarzewska

Protokolant: : st.sekr.sądowy Alicja Jarzyna

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 11 września 2012r. nr (...) - (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonej M. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia następnego po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 31 lipca 2013r. i stwierdza odpowiedzialność pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 2809/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił przyznania ubezpieczonej M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 07.09.2012 r. orzekła, iż nie jest ona niezdolna do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona wskazała, iż choruje na nadciśnienie, RZS i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, a schorzenia nie pozwalają jej na pracę w obecnym zawodzie, który wymaga dużego wysiłku.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji podnosząc, iż decyzja została wydana zgodnie z treścią art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podał, że do dnia 29.08.2012 r. ubezpieczona miała ustalone prawo do świadczenia rehabilitacyjnego oraz, że udowodniła ona wymagany staż pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona M. M., ur. (...), wykonywał pracę na stanowiskach: szwaczki, opiekuna dowożonych dzieci i sprzątaczk.

Po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego ubezpieczona była uprawniona do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 05 września 2011r. do dnia 29 sierpnia 2012r.

W dniu 20 lipca 2012 r. ubezpieczona wystąpiła do pozwanego z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w związku z czym skierowana została na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 14 sierpnia 2012 roku rozpoznał u ubezpieczonej RZS o II f-1, stan po dyskoidektomii przedniej ze stabilizacją C5/6 i C6/7 z powodu rwy barkowej 01.2012r., nadciśnienie tętnicze i jaskrę, i stwierdził, że nie jest ona niezdolna do wykonywania pracy.

Od powyższego orzeczenia ubezpieczona złożyła sprzeciw - w związku z czym skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 07 września 2012 r. dokonując tożsamego rozpoznania co Lekarz Orzecznik ZUS uznała, iż brak jest podstaw do ustalenia długotrwałej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 11 września 2012r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podnosząc, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 07 września 2012r. ustaliła, iż nie jest ona niezdolna do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczona odwołała się w niniejszej sprawie. / akta rentowe ubezpieczonej/

Na podstawie opinii biegłego neurologa-rehabilitanta (k.28-29) Sąd ustalił, że rozpoznane u ubezpieczonej schorzenia:

- rwa barkowa, ubytkowa lewostronna,
- operacyjne leczenie dyskopatii szyjnej ze stabilizacją C5-6, C6-7, styczeń 2012r.,
- obustronny zespół cieśni kanału nadgarstka leczony operacyjnie,
- zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa z lewostronnym korzeniowym zespołem bólowym – powodują, iż nie odzyskała ona zdolności do pracy po zakończonym świadczeniu rehabilitacyjnym i jest częściowo niezdolna do pracy od złożenia wniosku na okres jednego roku, do 31 lipca 2012r.

W uzasadnieniu opinii biegła wskazała, iż u ubezpieczonej utrzymuje się nadal dysfunkcja ruchowa lewej kończyny górnej i bóle o charakterze neuropatycznym w zakresie splotu ramiennego. Ruchomość kręgosłupa szyjnego jest ograniczona pooperacyjnie. Zaburzona jest symetria napięcia mięśniowego obręczy barkowej. W ocenie biegłej czas konieczny do odzyskania sprawności ruchowej wydłuża reumatoidalne zapalenie stawów i przebyty zespół cieśni kanałów nadgarstka.

Powyższe stanowisko biegłego neurologa podzielił w swojej opinii biegły z zakresu medycyny pracy (k.45-46), który opiniując w niniejszej sprawie również jako biegły internista stwierdził, że nadciśnienie tętnicze samoistne, umiarkowane, bez zmian narządowych, nie powoduje niezdolności ubezpieczonej do pracy.

Na podstawie opinii biegłych specjalistów: reumatologa (k.23-25) i okulisty (k.35-38) Sąd ustalił, iż rozpoznane przez nich zmiany chorobowe w obecnym stopniu zaawansowania, nie powodują niezdolności ubezpieczonej do pracy.

Sąd w pełni zgadza się ze stanowiskiem biegłych wyrażonym w opiniach, które wydane zostały po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej i analizie jej dokumentacji medycznej. Opinie te są rzeczowo i logicznie uzasadnione.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 13 marca 2013r. (k.60-61) również zgodził się z argumentami i wnioskami orzeczniczymi biegłych.

Ubezpieczona w piśmie procesowym bez daty (k.65) wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego reumatologa ponosząc, że po zabiegach i blokadach obrzęki stawów ustąpiły, ale po badaniu przez biegłą stawy znów zaczęły puchnąć i boleć. Ze stanowiskiem pozostałych biegłych ubezpieczona zgodziła się.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - dalej: ustawa (t.j. Dz.U z 2009r. nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sporna między stronami była ocena stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do zatrudnienia. Pozostałe warunki wymagane do uzyskania prawa do renty ubezpieczona spełniała.

Zdaniem Sądu sporządzone przez biegłych neurologa-rehabilitanta i specjalistę medycyny pracy opinie stanowią wystarczający materiał do oceny zdolności ubezpieczonej do pracy. Sąd w pełni podziela ich ustalenia i wnioski. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia i ich wpływ na zdolność do zatrudnienia, a opisany w opiniach stan przedmiotowy koresponduje z wnioskami ostatecznymi opinii.

Strony również zgodziły się z opiniami tych biegłych, które to opinie mają zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Tym samym Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń ubezpieczonej do opinii biegłego reumatologa, gdyż jak sama ubezpieczona przyznała - w dacie badania przez biegłego w stanie jej zdrowia nastąpiła poprawa, biegła również wskazał, iż RZS u skarżącej dobrze reaguje na stosowane leczenie i uzyskano poprawę.

Z powyższych ustaleń wynika, iż ubezpieczona utraciła w znacznym stopniu zdolność do pracy fizycznej i tym samym jest ona okresowo, częściowo niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatecznej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, stosownie do treści przepisu, art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie, z którym, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatecznej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatecznej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Przez wyjaśnienie „ostatecznej niezbędnej okoliczności” należy rozumieć wyjaśnienie ostatecznej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa wnioskodawczyni do świadczenia.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję odmawiającą przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS wyrażone w orzeczeniu z dnia 07

września 2012r. Biegli wydający opinie w niniejszej sprawie nie dysponowali dodatkowymi wynikami badań, ani też nie stwierdzili okoliczności, które wystąpiłyby po wniesieniu odwołania, a które miałyby wpływ na ocenę zdolności ubezpieczonej do pracy. Dlatego też organ rentowy – wobec nieprawidłowego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, na którym oparto zaskarżoną decyzję - ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności, Sąd na podstawie o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. jak i cytowanych powyżej przepisów orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwy podpis.